

TOMÁŠ BŘICHÁČEK: NOUZOVÝ STAV UŽ ANI O HODINU DÉLE

- CZ24 News | 15. února 2021

ČESKO: Strach, zbabělost, alarmismus, zavírání obchodů a škol ani zátahy proti restauracím a zimním sportovcům na koronavirus nezabírají. Zato přinášejí nedozírné škody společnosti i hospodářství. Je čas vrátit se k normálnímu životu.

Píšu už patnáct let, ale zatím se mi nepříhodilo, že bych pocítil potřebu vrátit se k některému staršímu textu a zásadně přehodnotit tehdejší závěry, popřípadě si rovnou sypat popel na hlavu. Jednou taková situace nastala, a to velmi naléhavě.

Začátkem dubna 2020 v počátku koronavirové krize jsem na blogu publikoval článek [Jak překonat pandemii](#). Točil se kolem sedmi „babských“ rad: budme každý na svém místě, chovejme se odpovědně a ohleduplně, nereptejme, pomáhejme si, povzbuzujme se, snažme se spojovat, a ne rozdělovat, vytežme z celé situace co nejvíce pozitivního.

Tehdy ve světle zpráv o vážnosti situace (a nebezpečnosti viru), které se na nás hrnuly z médií, se mi zdál takový přístup logický. Instinkt velel semknout se, nenadávat, umět se uskromnit. Dnes, po téměř roce, kdy už máme trochu jiné poznatky o nemoci samé, o tom, jak se katastrofické scénáře epidemiologů nenaplnily, o tom, jak tvrdá opatření nezabrala a naopak jak nesmírné škody v naší zemi napáchala, se mi moje tehdejší rady zdají být spíše „joudovské“.

Dlouho jsem patřil k těm konformním, kteří dodržovali příkazy a zákazy a málem pohoršeně se dívali na kritiky. Na podzim se ale všechno začalo měnit. Když se na vzdory slibům zase začaly utahovat šrouby, když děti znovu poslali ze školy domů, když pak před Vánoci milostivě otevřeli restaurace a obchody, aby je okamžitě zase zavřeli, když začaly krachovat první známé podniky, když se zoufalí podnikatelé museli uchýlit k občanské neposlušnosti, když jsme si uvědomili jak bezbřehou katastrofou je přístup Evropské unie k obnově hospodářství v podobě jejího gigantického programu *Next Generation EU*, který zadluží Evropu na generace a bude katalyzátorem další centralizace.

Chcete-li vědět, co pro mě bylo poslední kapkou, tak to, když jsem viděl zásahové jednotky s beranidly vnikat do restaurací a když se začaly dělat skandály z oslav a večírků, návštěv lyžařských středisek, sáňkování v parcích. Skandální a málem kriminální se stal tak nějak normální život sám.

Opatření, kterými se naše země a mnohé další státy EU rozhodly proti středně vážné nemoci chřipkového typu bojovat, se ukázala být větším neštěstím než nemoc sama.

Nepochopili jsme včas zdravou míru. Roušky, dezinfekce, odstupy a jisté omezení kontaktů mohly být rozumnými řešeními. Lockdowny, zavírání škol a zákazy vycházení a pohybu však už byly od počátku přes čáru. Měli jsme to vidět dřív.

Dnes se musím vymezit proti svým vlastním radám z loňského dubna takto: Odpovědnost a ohleduplnost si nesmíme plést se zbabělostí a předběžnou podělaností. Můj apel na nereptání mohl být snadno zaměněn s heslem o držení huby a kroku a s odmítáním kritického přístupu, a proto je mi líto, že jsem jej použil.

Jestli nechceme smrt (pád) naší země „s covidem“, musíme zvednout hlavy vzhůru a žít „s covidem“. Virus tady bude dlouho a třeba už navždy. Měli bychom si na to zvyknout jako na fakt. Posilujme naše zdravotnictví a vlastní odolnost, ale vraťme se k normálnímu životu se vším všudy.

Nebojme se britské, brazilské, jihoafrické a kdo ví jaké další mutace koronaviru. Bojme se našich vlastních mutací strachu, alarmismu, srabáctví, moralizování, senzacechtivosti.

Autor: Tomáš Břicháček

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>